

LXI.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Jordemødrenes Lønning.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 21de April 1875).

Udvalget erkjender, at den Distriktsjordemødrene, ifølge Reglement af 21de November 1810 og Lov af 8de Marts 1856, fastsatte Løn ikke længer er tidssvarende, men trænger til en Forbedring, hvilken Betragtning Folkethinget ogsaa har vedkjendt sig, idet dette Thing gjentagne Gange i de senere Rigsdagsamlinger har henvist de til samme fra et større Antal Jordemødre i forskjellige jydsk Amtet indbragte Andragender, sigtende til en forbedret Lønning, til vedkommende Minister. Derimod har der saavel i Udvalget som i det andet Thing, hvor nærværende Lovforslag først har været behandlet, yttret sig forskjellige Opfattelser angaaende Maaden, paa hvilken en noget højere Indtægt rettest burde tilveiebringes. Som bekendt bestaar den Jordemødrene ifølge ovennævnte Lovbestemmelser tilkommende Løn i: 1) en fast Pengeløn, der for Distriktsjordemødre paa Landet udgjør 60 Kroner aarlig foruden et Alderstillaag af 20 Kroner efter 10 Aars god Tjeneste i samme Amt, 2) Naturalpræstationer, nemlig fri Bolig og Brændsel, samt med Hensyn til Jordemødrene paa Landet, Græsning og Fourage til en Ko eller en hertil svarende Jordlod, og for Kjøbstadjordemødrene i Almindelighed Græsning til en Ko, og 3) en tagtmæssig Betaling for hver Tjeneste. Angaaende Naturalpræstationerne er der ikke fra nogen Side yttret Ønske om en Forandring af disse, hvorimod Meningerne have været delte om, hvorvidt man ubelukkende burde gaa til en Forhøjelse af den faste Pengeløn eller tilføjelse til en Forhøjelse af den tagtmæssige Betaling. Udvalgets Flertal billiger ikke i og for sig det Princip, der er lagt til Grund for den tagtmæssige Betaling, da den Klassifikation, hvorefter denne Del af Jordemødrenes Løn udredes, neppe kan siges at være retfærdig, men Uligheden vilde dog blive

endnu større, hvis man gik til en saadan Forhøjelse heraf, som Lovforslagets § 3, første Stykke, tilfigter. Udvalget er derfor enigt i væsentlig at blive staaende ved de i Lov af 8de Marts 1856 fastsatte og nu tilvante Løfter, saameget mere som man næver den Overbevisning, at der i Almindelighed ydes Jordemødrene et større Vedderlag end det, Loven foreskriver, dog med den Forandring, som Endringsforslaget under Nr. 5 tilfigter, at der fastsættes en forhøjet Løst saavel for Gaardmænd med 3 Aar. Hartkorn og derover som for dem, der i økonomisk Henseende maa stilles i Klasse med disse, og at Løsten for den Betaling, der udredes af Kommunen for dem, der nyde Understøttelse af Fattigvæsenet, forhøjes fra 1 til 2 Kroner. Derimod foretrækker Udvalget at gaa til en Forhøjelse af den faste Pengeløn, dog saaledes, at denne fastsættes til et Minimum og et Maximum, hvorimellem det overlades de vedkommende Amts- eller Byraad efter de forhaandenværende Omstændigheder at vælge. Udvalget finder forøvrigt ingen Grund til, at der med Hensyn til den faste Pengeløn eller Alderstillaaget gjøres nogen Forskel mellem Jordemødrene paa Landet og i Kjøbstæderne, hvorfor Endringsforslaget til § 2 tilfigter at udjevne den foreslaaede og i saa Henseende hidtil bestaaende Ulighed; ligesaa lidt finder man det nødvendigt, at det omhandlede Alderstillaag betinges af, at den paa gjældende Jordemøder har opholdt sig i det bestemte Aaremaal i samme Amtsradsreds eller Kjøbstad.

3 Enhold til Foranstaaende stiller Udvalget følgende